

Havfrúgvín og kongabørnini...

sum gekk har og rótaði og síðani við eina gás. Dapur í huga beyð hann monnum sínum at kasta gálin í havið. Síðani fór hann leiðandi sonin heim á borgina, meðan alt fólkið fróist við at hava fingið kongin heilan heim aftur.

Dagin eftir verður stormur; brim ið stendur í grásið, og galturinn verður skolaður deyður upp á aftur land.

Kongur býður nú, at gásin skal kastast í havið. Aftur kemur stormur og brimódn, so gásin breyt eisini deyð upp á aftur land.

Nú skilti kongur, at havfrúgvín vildi einki annað liv hava uttan son hansara. Og hann vildi kongur ikki lata, tí sonurinn var tað besta, hann átti. Kongur ger á tað, sum hann aldri hevur gjørt áður, hann brýtur sítt lyfti til havfrúna og roynir at gloyma, at hann nakrantíð hevur hitt hana.

Aja, hetta gongur eina tíð. Men so má kongur sanna, at eingin kann sníkja seg frá lagnu sín. Best sum er, og kongasonurin gongur niðri við strondina saman við øðrum ungdomi, nú kemur ein fonghvít hond upp úr sjónum, tað glitrar gull og dýr steinar á hvørjum fingri. Hondin gripur kongasonin og dregur hann oman av landi. Hann verður nú ferdur langar leiðir gjøgnum havið og stóðgar ikki á fyrr enn á slottinum, har havfrúgvín býr. Tí havfrúgvín hevur eitt stórt og stásisligt slott á havbotninum, har alt er prýtt við silvri og gulli, við perlum og dýrum steinum.

Kongasonurin livdi nú leingi í hesum slotti. Her hitti hann fleiri kongabørn, ið líka sum hann vóru tikin oman av landi og ferd higar. Ein av moygjungum, havfrúgvín hevði um seg, var kongadóttirin Singorra. Hon hevði verið har sjei ár og vísti mangt at siga frá. So liðandi var hon eisini vorðin framlig í gandi. Kongasonurin fær skjótt yndi til hesa vöku genu. Singorra verður eisini burtur í honum, og tæy geva hvørjum øðrum lyfti um trú og æru so leingi, tæy eru á livi.

Ein dagin kallar havfrúgvín kongasonin til sín og sigur við hann: »Eg veit, tú er goður við Singorra. Nú leggi eg tær triggjar treytir við. Lúkar tú tær, gevi eg tær gentuna og loyvi at fara heim aftur við henni. Lúkar tú tær ikki, skal tú vera her og tæna mær allar tinar dagar.»

Havfrúgvín leiddi hann nú til eina stóra ong, ið stóð álloftin av sævargrasi og sigur við hann: »Hetta verur tær fyrsta treyt, at tú sker hesa ongina og setur hvørt strá aftur á rótina, so alt verður sum áður. Og hetta skal vera gjørt, áðrenn sólín setir í kvøld.» Síðani gevur havfrúgvín honum ein akurkniv í hondina og fer frá honum.

Kongasonurin setir nú á at skera. Men tað er beinan vegin, hann missir mótið; tí hann sær, at hvussu hann kýtir seg, fær hann ikki skorið hálvíðugt til dagsetur. Og so hetta, at seta hvørt strá á aftur rótina, tað stóð jú ikki til. Hann leggur knivinn frá sær og setir seg á vøllin.

Meðan kongasonurin situr har rúðvillur og dapur í huga, kemur tann vakra Singorra gangandi frá: fram við og spyr, hví hann situr har so niðurfyrir komin á at líta. Kongasonurin sigur nú, hvat havfrúgvín hevur álagt honum »og av tí eg fái ikki gjørt tað, hon krevur, missi eg bæði tær og allan min livshug.»

Tá sigur Singorra: »Lóvar tú

aldri at svikja meg, skal eg hjálpa tær.»

Kongasonurin svarar, at aldri so leingi hann livir, skal hann svikja ta lyfti, hann hevur givið henni um trúskap.

Singorra tekur nú akurknivinn og nemur við grasið. Tað er alt í einum, nú er alt grasið sligið. Hon vendir knivinum, nemur við grasið við bakkanum, og beinan vegin stendur alt á aftur rötini. Síðani fór hon sín veg.

Men kongasonurin skundaði sær glaður í huga heim á borgina, at siga havfrúnni frá, at hann hevði lúka fyrstu treytina.

Dagin eftir kallaði hon kongasonin aftur til sín og segði við hann, at nú skuldi hon geva honum aðra treytina: »Í roshúsi mínum standa hundrad ross. Har hevur ikki verið sópað í eitt mannamíni. Fái nú alt burtur, har liggur, áðrenn sólín setir í kvøld. Ger tú tað, skal eg halda lyftið, eg hava givið tær.»

Men tá ið kongasonurin kemur í roshúsið, sær hann, at tað nyttar einki at fara undir arbeiðið; hetta var ikki einsmansferi, at sópa áðrenn dagsetur. Hann setur seg bara niður, mótleysur sum ongan tíð áður.

Hann hevði ikki sitið leingi, nú kemur tann vakra Singorra til hans ara og spyr, hví hann er so tungur í huga.

Kongasonurin sigur henni nú frá hvat havfrúgvín hevur álagt honum »Tað eri eg ikki maður fyrri at gera, og missi eg bæði teg og allan min livshug. Tí eri eg so syrgin.» Singorra sigur nú við hann: »Lóvar tú, aldri at svikja meg, skal eg hjálpa tær.»

Kongasonurin svarar, at aldri so leingi hann livir, skal hann svikja tað lyftið, hann hevur givið henni.

Tá fór Singorra at staldurum, tók ein put, har stóð og sló í stallgólvið. Alt í einum var reint, so gullreint, at tað var ikki eitt smuk at siggja. Kongadóttirin fór sín veg.

Men hann fór glaður og fróur heim á borgina, at siga havfrúnni, at hann hevði lúkað aðra treytina.

Triðja dagin verður hann kallaður upp aftur á borgina. Havfrúgvín sigur tá við hann: »Hetta verur tær triðja treyt: Eg eigi ein svinstall við túsund svinum. Har er ikki sópað í hundrad ár. Ger tú tað, áðrenn sólín setir í kvøld,

skal eg halda lyftið, eg gav tær. Ger tú tað ikki, skalt tú vera her hjá mær allar tinar lividagar.»

Tá ið prinsurin kemur í svinstallin, er har so vorðið, at hann roynir ikki at fara undir arbeiðið, tí tað var meira enn so, at nakað menniskja kundi fáa tað löggi, áðrenn dagur setti. Hann setir seg burtur niður og leggur hendurnar í fangið, og er so syrgin, at tað er eingin endi á.

Hann hevur ikki sitið leingi, nú kemur tann vakra Singorra aftur til hann og spyr, hví hann situr so stúrin.

Hann sigur nú frá, hvat havfrúgvín hevur álagt honum. »Tað er einki menniskja ført fyrri at gera til dagsetur, tí missi eg bæði teg og hugin at liva longur.»

Kongadóttirin sigur: »Lóvar tú, aldri at svikja meg, skal eg hjálpa tær.»

Hann svarar: »Aldri min dag skal eg svikja lyftið, eg havi givið tær, so leingi eg eri á livi.»

Singorra fer nú fram at svinstallinum og sigur, í tí hon hevur hon hondina á loft: »Veri reint!» Og alt í einum var alt sópið burtur og gólvið so reint, at tú sá ikki eitt fon. Síðan fór kongadóttirin sín veg.

Men hann skundaði sær upp á borgina at siga havfrúnni frá, at hann hevði lúkað triðju treytina. Tá varð hon ill, men duldi tað, hugsaði við sær, at enn einaferð skuldi hon royna at vinna á kongasoninum.

Morgunin eftir kallar havfrúgvín hann upp aftur til sín og sigur: »Nú skal tú fara til systur mína eftir brúðarstáðinum til unnustu tina.» Hon gevur honum eina esku at hava hetta í. Tá órar kongasonurin ilt. Hann sær á eynabránum, at havfrúgvín vil honum ann. Hon ætlar, hann skal mæta feigin á hesi ferð.

Tá ið kongasonurin skal til ferðar, kemur tann vakra Singorra til hann og sigur: »Eg havi høyrð, tú skal til systur havfrúna. Tá kemur tú valla heilur heim, fylgir tú ikki mínum ráðum. Her hevur tú tveir knivar, tveir oksir, tveir hógvar og tveir breyð. Hetta skalt tú taka við tær og geva burtur á leiðini, sum tú heldur best vera. Og tá ið tú kemur vegin fram, ver tá varin, hvar tú setir teg. Í hollini, tú kemur inn í, eru fimm stólar. Setur tú teg í tann hvíta, søkkur tú í jörðina og kemur aldri upp meir. Setir tú teg í tann reyða,

komur eldur í teg, sum aldri slökna. Setir tú teg í tann bláa, fær tú ólívssótt og doyrt. Setir tú teg á einum gula fær tú svinnsótt, og kemur teg aldri aftur. Men á tí svartu stólinum situr tú óskalaður. Her gevi eg tær eisini ein silki-kodda, legg hann undir ormin, ið skriður á salsgólvinum. Og fram um alt — er ikki av tí, tær verður boðið, tí so er út við tær, og eg siggi teg aldri meir.»

Kongasonurin takkar unnustu síni fyrri hesi góðu ráð, sigur henni farvæl og fer avstað.

Einki er mær sagt um ferðina, fyrr enn kongasonurin kemur til tveir menn, sum fáast við træskurð. Teir eru illa útgjörðir, hava bara ein kniv, eitt morliarn, sum einki nyttar. Kongasonurin kemur nú í hug, tað Singorra segði við hann, og gevur træskurðarmonnum knivarnar báðar.

Hann fer nú haðani. Tá ið hann hevur gingið nakað, kemur hann til tveir víðahøggarar. Men arbeiðið ið gongur vánaliga, tí teir hava bara eina træoksi. Kongasonurin tekur nú báðar sínar oksir og gevur víðahøggarum hvør sína. Hann fer nú longur fram á vegin og kemur til tveir kvarkallar, sum stóðu har við breytina og mólu korn. Tað var kalt í veðrinum og teir vóru hattleysir, so teir vóru illa komnir av kulda.

Kongasoninum rennir í hug tað, sum unnastan segði við hann, og gevur hvørjum av kvarkallum hvør sína hógva. Aftur gongur kongasonurin og kemur til ta stóra slottið, sum systur havfrúna búði í. Men fyrri borgarliðanum koma ein björn og ein úlvur stundandi móti honum, og tæy leikaðu í, so hann ógvaðist við. Men kongasonurin var ikki ráðleysur, hann tekur annað breyðið, blakar víldyrnum hvør sína helvt av tí. Tæy leggjast nú at eta, og hann sleppur snikkasleysur inn um grindina.

Hann fer nú inn á slottið og trínur fram fyrri havdrotningina, ber heilsu frá systri, havfrúnni, sigur síni óndi. Hann verður há-

PARTAFELAGIÐ

J. F. Kjølbro

Telegramadr : „Kjølbro“ - Telf. 5489 (6 linjur) - Telex 20

HANDILSVIRKIR

Allar vanligar vørur í heil- og smásølu.

ÚTGERÐARFELAG

ÍSIRKIR og KULDAGOYMSLUR

HERMETIKKÍÐNAÐUR

FISKAMJØLS- og SILDAMJØLSVIRKI

KLAKSVÍKAR SLEIPSTØÐ (mekaniskur verkstaður) ger alt vanligst skipsarbeiði og nýbyggingar.

ULLVIRKI (við nýmótans spunalögum).

KLAKSVÍKAR BKIKKSMÍÐJA Sanitetsvørur, rør. Ger alt vanligst blikksmíðjarbeiði og rørleggjararbeiði. Setur upp miðstöðuhitaverk.

INNFLUTNINGUR:

Matvørur, klæðnavørur, salt, kol, olja, timbur og bygnings-tílfar. Allar vørur til skipaútgærd.

ÚTFLUTNINGUR:

Fiskaflok, ísfiskur, saltfiskur, klippfiskur, hermetikk.

bærsliga móttikin, og havdrotningin lovar at fáa brúðarstáðið til vega. Hon tekur hann hvíta stólin vega. Hon tekur hann hvíta stólin og býður honum sess. »Kann vera neyðugt at hvíla seg eftir so langa ferð.» Men kongasonurin minnist tað, Singorra segði við hann og setir seg ikki. Tá ber hon fram tann reyða stólin, men kongasonurin sigur, at hann virðir einki at standa. Nú ber hon fram tann bláa stólin. Kongasonurin vil heldur ikki seta seg í hann. Síðani tekur hon tann gula. Tað er í sama navn, hann setti seg ikki. Tá tók havdrotningin tann svartu stólin. Jú, nú tók kongasonurin av og helt fyrri: »Tað kundi verið ein hvíld at bukkað beini eina løtu.

Havdrotningin varnaðist nú, at kongasonurin var varin. Tað dæmdi henni lítið. Hon tekur nú eitt lítið ílat við mati og býður: »Tað er neyðugt at eta aftan á so langa ferð.» Kongasonurin bar seg undan og segði, hann var ikki svangur. Men tað batti eingin umbering, eta mátti hann, um hann vildi ella ei. Havdrotningin fer nú at fáa brúðarstáðið saman. Áðrenn hon fer, sigur hon við ormin, sum skriður á gólvinum:

»Ormur mín
ansa eftir honum!»

Tá ið kongasonurin nú sær ormin skriða, fer hann og leggur silki-koddan, hann fekk frá unnustu síni, undir høvðið á honum. Hetta dæmdi honum væl, og hann legði seg við frið at sova. Kongasonurin fer nú og setir matilatið í ein krók, leggur ein kveistur útyvir, setir seg so aftur á tann svartu stólin. Tá ið havdrotningin kom aftur, spundi hon, um hann hevði etið. — Jú, hann hevði, takkaði fyrri.

Nú sigur havdrotningin:

»Matilati mitt!
hvar er tú nú?»

Ílatið svarar:
»Undir kveistinum her,
undir kveistinum her.»
Havdrotningin varð firtin, tók matilatið og setti í fangið á kongasoninum.
(Framhald á 3. síðu)

Betlahemsstjørnan

Lag: Der står et slot i vesterled.

Teir lyftist yvir fjallalind,
søu tær gyllastu björgir,
ið þrýddu heimsins fegru mynd,
ein trá til lond útán sorgir.
Tá var tað vísmenn kyndu bál
— lýsa tað skuldi fór öldum —
ið vísi teimum livsins mál
bjarti strála í himneskum tjöldum.

Í stjöruboga lýsti Gud
— vísmenn tað fullvæl nomu —
og himnadyrd teim fall í lut.
Sí stjörnuna ta sonu.
Hon strálar bjart, o, fari øll:
liv er í hennara ljóna.
Nú smátt frá til kongsins höll
lov ljóðið henni til sóma.

PÆTUR.